

[Thorndahl]

veau op på et mere acceptabelt niveau, et niveau, de ikke har kunnet nå, simpelt hen fordi de ikke har haft midler til det. Men i det øjeblik man lægger helt generelle begrænsninger ned over samtlige kommuner, fastholder man overforbruget i de meget velstillede, meget velbærgede kommuner på bekostning af servicefacilitetsudbygningen og institutionsudbygningen i de meget tilbagestående kommuner. Derfor kan jeg overhovedet ikke være enig i fru Ingerlise Koefoeds betragtning, rent bortset fra at denne begrænsning af kommunernes dispositionsfrihed, som jeg også sagde til fru Karen Thurøe Hansen, berører et mindretal af kommunerne, således at der er mere end 200 kommuner, som ikke vil blive berørt af denne begrænsning, simpelt hen fordi de ikke efter dette princip kan siges at have et overforbrug.

Jeg kan sige, at efter de beregninger, som er foretaget, er det sådan, at der ligger en 20–25 kommuner, fortrinsvis i det jyske område, som efter dette princip vil kunne udskrive et sted mellem 10 og 13 pct. mere, altså næsten en fordobling af deres udskrivningsprocent, blot for at nå op på det gennemsnitsniveau, vi har her i landet. Så dårligt er de stillet. Det er altså dem, man vil fastholde på dette lave niveau ved at lave generelle begrænsninger af kommunernes vækst.

Jeg vil sige tak til hr. Dræbye for de pæne bemærkninger om det udmærkede og detaljerede oplæg, vi har lavet. Hr. Dræbye slog fast, at fremskridtspartiet ikke kan lide det kommunale selvstyre. Det mener jeg er en helt urimelig betragtning. Vi kan godt lide det kommunale selvstyre, men vi anerkender nødvendighedens lov som alle andre. Også det radikale venstre bliver nødt til at indse, at der må ske en eller anden form for begrænsning. Det er teknikken i denne begrænsning, som vi kan diskutere, som kan skille os, det er klart, men udgangspunktet er det samme.

Når hr. Dræbye påstår, at fremskridtspartiet vil have en ensartethed, er det ikke nødvendigvis rigtigt. Inden for den givne ramme må kommunerne jo disponere frit. Det skaber ikke ensartethed, ikke nødvendigvis, for det er en lokalpolitisk afgørelse i den enkelte kommune, hvordan man vil prioritere udgifterne og behovene inden for denne ramme.

Jeg er helt sikker på, at med den betydelige forskel, der er i den politiske sammensætning af vores kommunalbestyrelser, og med den forskel der er på behovene, sådan som de manifesteres i by og på land, så vil dette forslag på ingen måde ændre den forskellighed, der er i kommunal service og kommunalt udbud og kommunale tilbud, overhovedet ikke.

Jeg kan være enig med hr. Dræbye, når han siger, at udgiftsbehovsgrundlaget, som vi kender det, sagtens kan trænge til at blive forbedret. Det har jeg også haft lejlighed til at sige tidligere. Jeg er også enig i, at der kan være en lang række mindre områder, som kan være relevante for den enkelte kommune, og som ikke opfanges af det udgiftsbehovskriterium, vi har i dag. Det kan jeg være meget enig med hr. Dræbye i. Vi ser meget gerne, at udgiftsbehovsgrundlaget bliver forbedret, og jeg har også forstået på regeringen og på indenrigsministeren, at man har en løbende forbedring i gang af udgiftsbehovsgrundlaget. Vi behandler jo for tiden en i udvalget.

Jeg vil også gerne sige fru Mimi Jakobsen tak for de meget pæne bemærkninger. Jeg kan godt være enig med fru Mimi Jakobsen – principielt i hvert fald – i, at hvis man ønskede dette forslag gennemført for 1981, kan det være vanskeligt for kommunerne at nå det. Nu har vi altså fremsat det i midten af marts, og det forelægges i folketinget den 24. april. Det vil sige, at det i givet fald kunne afgøres af folketinget midt i maj måned, hvis man var interesseret. Jeg er helt enig i, at det er vanskelige vilkår at byde kommunerne; men den behandling, som skiftende regeringer har udsat kommunerne for, er jo langt skrappere. Jeg har også siddet i byråd og økonomiudvalg og foretaget behandling og konsekvensberegninger af regeringsindgreb i tiden mellem første og anden budgetbehandling i august og september måned, så jeg er helt inde i betragtningerne, men det her foreslåede er i hvert fald ikke værre, tværtimod langt blidere, end vi er vant til.

Det, vi har lagt på bordet, er et princip for, hvordan man hensigtsmæssigt og socialt rimeligt foretager en begrænsning af det kommunale forbrug, som et meget stort flertal finder for stort. Hvis det ikke kan gennemføres i 1981 – og der kan vel være mange betragtninger, der gør det rimeligt, at man